

ชื่อหนังสือ:	ปางเสนาหา
ผู้แต่ง:	น้ำดอกไม้
สำนักพิมพ์:	พลอยชมพู
พิมพ์ครั้งที่:	1
พิมพ์ปีที่:	2553
จำนวนหน้า:	352 หน้า
ราคา:	249 บาท

ร.ต.อ. เตชิต นายตำรวจหนุ่มหล่อ ฝีมือดี กำลังโกรธและแค้นใจที่สุด เขาไม่เข้าใจว่าเกิดอะไรขึ้น นายเจียง ซึ่งเป็นผู้ต้องหาคดียาเสพติดรายใหญ่จึงถูกปล่อยตัว ของกลางที่ได้มากลับหายไป คดีนี้เตชิตตั้งใจ และทุ่มเทอย่างหนักมานานกว่าสองปี วางแผนล่อซื้อจนจับกุมตัววายร้ายได้แล้ว ทว่าทุกอย่างกลับล้มเหลว เพียงข้ามคืน ร้ายกว่านั้นคือ ผู้กำกับเสนา สั่งให้เขาถอนตัวจากคดีนี้ และให้ไปซ่อนตัว ทั้งผู้กำกับและเตชิต รู้ดีว่า การที่เจียงถูกปล่อยตัวต้องตามล่าเขาแน่ ชายหนุ่มอยากจะอยู่ลุย แต่ผู้กำกับเตือนให้เขาใจเย็นๆ รอ โอกาสจะดีกว่า เตชิตจึงต้องเก็บเสื้อผ้า ขับรถไปหาที่ซ่อนตัวตามคำสั่งอย่างไม่เต็มใจ

บ้ายมากแล้ว เมื่อเขามาถึง ไร่สุขศรีตรัง เตชิตกับ ศรีตรัง เจ้าของไร่และริสอร์ตคนสวยเป็นเพื่อนกัน มาตั้งแต่เด็ก ทั้งสองคนฝันอยากเป็นตำรวจเหมือนกัน เมื่อเตชิตสอบเข้าโรงเรียนนายร้อยตำรวจได้ ศรีตรัง เรียนกฎหมายจนจบปริญญาตรี เธอสอบเข้ารับราชการเป็นตำรวจได้ ทว่าทำงานได้ไม่นานก็ต้องลาออกเมื่อ บิดาและมารดาเสียชีวิต ทั้งไร่ข้าวโพดและริสอร์ตสวยให้เธอดูแลต่อไป ศรีตรังจึงต้องเปลี่ยนจากการไล่จับ ผู้ร้ายมาเป็นเจ้าของไร่และริสอร์ตแทน โดยที่ยังมีสัญญาติของการเป็นตำรวจเต็มตัว หญิงสาวต้อนรับ เตชิตอย่างเต็มใจ

ศรีตรังสบตาเพื่อนคนเดียวก็รู้ว่าเขากำลังมีปัญหา แต่ไม่ว่าจะเรื่องอะไรเพื่อนต้องช่วยเพื่อนเสมอ เธอให้เขาพักอยู่ที่บ้านหลังสุดท้ายเหมือนทุกครั้ง ศรีตรังให้ ป้าจูลี แม่บ้านของรีสอร์ทนำกุญแจไปเปิดบ้านให้ เดชิตจึงเดินไปพร้อมกับนาง บ้านหลังนี้ปลูกอยู่บนเนินจึงเห็นวิวสวยได้ไกลสุดสายตา เขาชอบที่นี่มาก มันสวยและสงบเหมาะกับการพักผ่อนและการหลบซ่อนที่สุด ชายหนุ่มเดินเข้าบ้านอย่างคุ่นเคย ส่วนจูลีรีบขอตัวกลับทันที ท่าทางนางหวาดกลัวอะไรสักอย่างแต่เขาไม่สนใจมากนัก

เดินไปได้ไม่กี่ก้าว เดชิตต้องชะงักนึกหนึ่งเขารู้สึกแปลกๆ เหมือนไม่ได้อยู่คนเดียว สัญชาติญาณตำรวทำให้เขาเดินตรวจดูรอบบ้านอีกครั้งเพื่อความแน่ใจ ยิ่งสถานการณ์ที่ทำให้เขาต้องมาซ่อนตัวอย่างนี้ทำให้เขาต้องระวังตัวมากขึ้นไปอีก ชายหนุ่มถอนใจยาวเมื่อไม่พบใครหรืออะไรที่ผิดปกติ เดชิตเปิดกระเป๋าสีเสื้อ แล้วต้องชะงักเมื่อได้ยินเสียงหวานใสเรียก "คุณ" เขาเดินออกมาดูหน้าบ้านแต่ก็ไม่พบใคร เดชิตจำตัวเองที่ระวังระแวงจนหูแว่ว

เขาเตรียมอาบน้ำ ขณะที่เขากำลังถอดเสื้อ เสียงใสๆ ร้อง "ว้าย" ขึ้นมาทันที คราวนี้ชัดเจนจน เดชิตมั่นใจว่าเขาหูไม่ผาดแน่นอน เขาวิ่งพรวดปราดออกมาจากบ้านพัก ตั้งใจจะจับสาวถ้ามองให้ได้ เดชิตลืมตัววิ่งออกมาทั้งที่นุ่งผ้าขนหนูผืนเดียว เดินดูรอบบ้านไม่พบใคร ย้อนกลับมาอีกครั้งจึงพบ ลุงสมคนสวนของรีสอร์ทที่คุ้นเคยกันดี แกมองเขาแปลกๆ เดชิตจึงเล่าให้แกฟังบ้าง ว่ามีผู้หญิงมาแอบดูเขา และต้องการจับตัวเธอให้ได้ ชายหนุ่มถามลุงสมว่าเห็นใครวิ่งหนีออกไปจากแถวนี้หรือเปล่า แต่ลุงสมยืนยันว่าไม่เห็นใคร เดชิตจึงย้อนกลับเข้าบ้านอย่างหงุดหงิด ผู้หญิงคนนี้น่าสงสัยมาก

เกือบค่ำแล้วเมื่อเดชิตเดินไปที่อาคารรับรองอีกครั้ง เนื่องจากว่าในรีสอร์ทนี้มีร้านอาหารอยู่ร้านเดียวที่อาคารรับรอง แยกทุกคนจึงต้องมารับประทานอาหารที่ห้องอาหารนี้ ศรีตรังจัดโต๊ะไว้แล้วในส่วนที่ห่างจากคนอื่น ด้วยรู้ว่าทั้งเธอและเดชิตมีเรื่องต้องคุยกันจนดึก ค่ำกันจนใครสักคนไม่ไหวจึงจะได้กลับไปนอน นั่งค้ำกันไม่นานศรีตรังลือเขาเรื่องวิ่งทะเลาะล่าออกมาตามหาสาว เธออยู่เพื่อนว่าที่นี่ไม่มีหอรอกจะมีก็แต่ผีแม่มายให้เดชิตระวังตัวให้ดี ชายหนุ่มหัวเราะลั่นเขาเป็นคนรุ่นใหม่ที่ไม่เชื่อเรื่องวิญญาณ โดยอาชีพแล้วเป็นตำรวจด้วยจะกลัวอะไรง่าย ๆ ไม่ได้ เดชิตจึงพูดบ้าง ว่ามาจริงก็ดีเขาจะได้มีเพื่อนนอนคุยแก้เหงา

เวลาผ่านไปจนก่อนกิน ชายหนุ่มเดินโซเซถึงจักรยานกลับที่พัก ลุงสมมองตามอย่างเป็นห่วง กลัวว่าชายหนุ่มจะมีอันตรายทางเสียดก่อนถึงบ้านพัก เติชตีบรถถึงบ้านจนได้ เขายังประคองสติไปได้จนถึงเตียงนอนก่อนจะล้มตัวลงและหลับไปในทันที เขารู้สึกตัวอีกครั้งเมื่อได้ยินเสียงหวานใสเรียก "คุณ" เป็นความรู้สึกเคลิ้มๆ กิ่งฝัน เติชตีบรีดตามองตามเสียงเรียก แล้วยิ้มเมื่อเห็นสาวน้อย หน้าใสตาแป๋ว นั่งอยู่ข้าง ๆ เขาหัวเราะเบา ๆ เมื่อนึกถึงคำพูดของเพื่อนสาวที่บอกให้ระวังผีแม่ม่าย ชายหนุ่มคว้าแขนนุ่มนวลแล้ววิ่งตัวเธอมากอดไว้แน่นแต่คว้าได้แต่ลม พลังพิมพ์ว่าผีแม่ม่ายก่อนหลับไปอีกครั้งอย่างมีความสุข

วันรุ่งขึ้นกว่าเติชตีบจะตื่นก็สายมากแล้ว เขาพบป้าจู้ซึ่งมาตามพอดีนางบอกว่า ศรีตรังรออยู่แล้วรีบกลับไป ชายหนุ่มจึงรีบอาบน้ำอย่างรวดเร็วจึงออกจากห้องน้ำมาพบว่าใครคนหนึ่งกำลัง่วนวายอยู่ที่กระเป๋าสื่อฟ้าของเขา เติชตีบคาดเสียดัง สาวน้อยหน้าใสตากลมโศกหันมาตามเสียงเรียก ท่าทางเธอดีใจมาก เสียงหวานๆ ถามว่าเขาเห็นเธอด้วยหรือ ชายหนุ่มทำหน้าที่ถามว่าเธอมาขโมยอะไรในกระเป๋าสื่อฟ้าเขา เติชตีบก็เสียดายที่เด็กสาวหน้าตาดีคนนี้ริเป็นโจร เธอปฏิเสธเสียดังว่าไม่ได้ขโมย เธอแค่อยากรู้ว่าเขาเป็นใครเท่านั้น เติชตีบจึงถามย้ำอีกครั้งว่าเธอเป็นใคร คำตอบของเธอทำให้เขาโกรธเพราะมีแต่คำว่าไม่ทราบ ไม่รู้และจำไม่ได้ ท่าทางใสซื่อของเธอทำให้เขาขอมเชื่อว่าเธอพูดจริง

เติชตีบตัดสินใจว่าต้องพาไปพบศรีตรังเพื่อจะช่วยเหลือได้บ้าง เขาเรียกให้เธอตามเขามาแต่สาวน้อยทำท่าลังเล ชายหนุ่มจึงเอื้อมมือจะคว้ามือเธอ เติชตีบจึงเมื่อเห็นว่ามือของเขาผ่านทะลุมือเธอไปเฉย ๆ ชายหนุ่มยื่นมืออีกครั้งไปจับที่ไหล่ เขาพูดไม่ออกเมื่อเห็นมือตัวเองผ่านทะลุตัวเธอราวกับเป็นอากาศธาตุ เติชตีบร้องลั่นว่าผี เขาวิ่งหนีเธอไปอยู่ที่มุมห้อง ทำอะไรไม่ถูกเกิดมาไม่เคยเห็นผีและไม่เชื่อด้วย แต่เธอคนนี้ไม่มีตัวตน ไม่ใช่คน เขาสรุปว่าเป็นผี ขนาดคำของเติชตีบเธอก็วิ่งตามมาอยู่ใกล้ ๆ เขา พลังร้องลั่นว่าเธอกลัวผี ชายหนุ่มวิ่งวนหนีไปรอบห้อง สาวลึกลับก็วิ่งตามเขาแฉ เธอพยายามเข้ามาแอบอยู่ข้างหลังเขา เสียงใสร้องกรี๊ด ๆ ว่าเธอกลัวผี วิ่งวนอยู่พักใหญ่จนเติชตีบเหนื่อย อยากจะหัวเราะก็หัวเราะไม่ออก ผีอะไรกลัวผีตัวเอง เขาต้องทำอะไรสักอย่าง จะมากอดวิ่งหนีกันทั้งวันคงไม่ได้ ชายหนุ่มสำหวัหน้าอย่างระอาเมื่อเห็นว่าข้าวของเคลื่อนกระจายรอบห้องไปหมด เติชตีบสั่งให้ผีสาวหน้าใสรอเขาที่บ้านก่อนจะรีบไปพบศรีตรัง ระหว่างทางที่ขี่จักรยานไปอาคารรับรองชายหนุ่มคิดสงสัยว่า เธอเป็นใครและมาอยู่ที่นี่ได้อย่างไร ดายเองหรือถูกฆาตกรรม แล้วถ้าถูกฆาตกรรมเขาจะทำดีน้ออย่างไร

เดวิดตรองจันศรีตรังว่าง จึงค่อย ๆ ถามข้อมูลของสาวลึกลับจากเธอ โดยไม่บอกว่าเขาพบอะไรมา แต่อดีตตำรวจสาวคนเก่งอย่างศรีตรังก็สงสัยจนได้ว่าเรื่องนี้มีพิรุณ เธอโวยวายไม่เชื่อเมื่อเดวิดบอกว่าเขาพบผี ทำทางเขาจริงจังจนศรีตรังต้องยอมทำใจเชื่อ เธอก็ไม่ชอบเรื่องผี ๆ นี้เช่นกัน หญิงสาวลึกลับอยู่ครู่หนึ่งจึงบอกเดวิดว่าบางทีป้าจูริจะรู้เรื่องนี้บ้าง เวลาผ่านไปจนเกือบค่ากว่าทั้งสองคนจะได้คุยกับจูริ ทั้งเดวิดและศรีตรังคิดเหมือนกันว่า เรื่องนี้จะทำให้แขกที่มาพักตกใจกลัวรวมทั้งคนงานในไร่และรีสอร์ทนี้ด้วย ป้าจูริอีกอักก่อนจะยอมรับว่านางเคยเห็นผู้หญิงคนนี้ตั้งแต่มาทำงานที่นี่เมื่อสองปีก่อน แรกๆ ก็กลัว แต่เมื่อเวลาผ่านไปนางไม่เห็นว่าจะทำร้ายใคร ความกลัวก็ลดน้อยลงแต่ก็ยังมีความหวาดๆ อยู่บ้าง จูริบอกว่าผู้หญิงคนนี้จะอยู่แต่ที่บ้านบนเนินไม่ไปไหน ชอบยืนอยู่ที่หน้าต่างหน้าบ้านเหมือนรอใครสักคน นางผ่านบ้านนั้นเมื่อไหร่ก็จะเห็นว่าเธออยู่อย่างนั้นทุกวัน จูริบอกว่านางได้แต่แอบมองเพราะกลัว ระวังที่คุยกันนั้น อ้อยใจ ลูกสาวบุญธรรมของจูริมาแอบฟังอย่างสนใจเป็นพิเศษ

จูริรับอ้อยใจมาเลี้ยงตั้งแต่เด็ก รักและเลี้ยงอย่างดีราวกับเป็นลูกสาวตัวเอง อ้อยใจเป็นสาวเร็วกว่าอายุ มีแฟนตั้งแต่ปีแรกที่เป็นางสาว มาทำงานที่ไร่นี้ก็ควงหนุ่มในไร่ไม่ซ้ำหน้า จูริอ่อนใจกับความประพฤติของลูกสาวเต็มทีแต่ก็ห้ามไม่ได้ มีเพียงไม่กี่เดือนนี้ที่อ้อยใจคบกับ ศักดิ์สิทธิ์ ลูกชายของ พงษ์เทพ ผู้จัดการไร่ โดยที่ยังไม่เปลี่ยนใจ คินนั้นอ้อยใจถามจูริเรื่องผีสาวจนรู้เรื่องจนได้ เธอรีบบอกแฟนหนุ่มทันทีที่พบกัน ศักดิ์สิทธิ์สั่งห้ามเธอทำเรื่องยุ่งเด็ดขาด แต่อ้อยใจไม่เชื่อเขาเธอจะไปหาเดวิด เพื่อนของศรีตรังเพื่อถามเรื่องนี้ให้ได้ เธอจะไม่ปล่อยให้ผีสาวตนนี้ตามหลอกหลอนรังควานเธอได้แน่นอน

คินนั้นหลังจากที่รู้เรื่องจากจูริ เดวิดตัดสินใจนอนค้างที่อาคารรับรอง เขาบอกศรีตรังว่าไม่กลัวผีแค่ขอเวลาคิดสักคืนเท่านั้น วันรุ่งขึ้นศรีตรังขับรถพาเดวิดและจูริ ไปกราบ หลวงพ่อเปี่ยม ทั้งสามเข้าไปกราบท่านที่โบสถ์ ท่านทักราวกับรออยู่ก่อนแล้ว เดวิดจึงเรียนให้ท่านทราบอย่างสะดวกใจ หลวงพ่อบอกว่าเขาและเธอจะต้องช่วยเหลือกัน แล้วเมื่อถึงเวลาที่เหมาะสมผู้หญิงคนนี้ก็จะไปเอง สายตาของหลวงพ่อก็มองไปที่ประตูโบสถ์ทำให้เดวิดมองตาม เขาขนลุกเกรียวเมื่อเห็นสาวน้อยหน้าใสตัวปัญหา ยืนอยู่หน้าประตูโบสถ์ เดวิดตกใจมากเมื่อเห็นเธอก้าว เข้าโบสถ์มา ขอบตัวลงคลานอย่างเรียวร้อยเข้ามาหอบกราบหลวงพ่อบ้างๆ เขานั้นเอง เดวิดตกใจถามเสียงใสเบา ๆ ว่ามาได้ยังไงก็เป็นผี ๆ เข้าวัดไม่ได้ พอได้ยินคำว่าผีเสียงใสรีบขยับตัวเข้าหาเดวิดทันที เดวิดเหลียวมองหาเพื่อน ปรากฏว่า สองสาวต่างวัยแต่ใจตรงกันหนีออกไปในตัวสั้นกอดกันอยู่ที่หน้าประตูโบสถ์เสียแล้ว ไม่ใช่เพราะเห็นเสียงใสแต่ไม่รู้เดวิดคุยกับใคร

ระหว่างทางที่ขับรถกลับปริสอร์ต เตชิตคิดถึงเรื่องผีสาวหน้าใสตลอดทาง เขาตัดสินใจว่าจะต้องกลับไปที่บ้านพักและคุยกับเธอให้รู้เรื่องให้ได้ เขาอยากช่วยเธอซึ่งจะเป็นการช่วยให้ศรีตรังได้ทำริสอร์ตต่อไปได้ด้วย เตชิตหาข้อมูลจาก **ลุงสม** พร้อมรูปกำใหญ่เพื่อเชิญวิญญาณของผีตนนี้ ทว่าเพียงเขาก้าวเข้าบ้านพักก็พบว่าเธอยืนรออยู่แล้ว แสงสีเรืองเรืองรอบตัวเธอห่มนเศร่า เตชิตถูกใจคิดได้ว่า ตั้งแต่ได้พบเธอผู้หญิงคนนี้จะมิแสงสีแปลกๆ รอบตัวเธอ บางครั้งเหลืองสคไส ส้มสว่างน้ามอง หรือห่มนเศร่าอย่างนี้ เขาเข้าใจทันทีว่านี่คงเป็นการแสดงอารมณ์ ความรู้สึกของเธอนั่นเอง เขาถามเธอเรื่องข้อมูลส่วนตัวแต่ก็ไม่ได้รู้อะไรเพิ่มเติมสักนิด แถมไม่ยอมเชื่อว่าเธอตายแล้วเสียอีก แต่ก็ตอบไม่ได้ว่าตัวเองเป็นอะไร และขอร้องให้เขาช่วยพาเธอกลับบ้านอย่างน่าสงสาร เตชิตยอมรับปากทั้งที่ยังคิดไม่ออกว่าจะทำอย่างไร เขาตั้งชื่อให้เธอว่า **เสียงใส** เพราะเสียงของเธอที่เขาได้ยินนั้นหวานใสฟังเพลินจริงๆ

ศรีตรังหวาดกลัวเสียงใสแต่ก็ยอมช่วยเตชิตสืบหาความเป็นมาของตัวเธอ โดยไม่รู้ว่สาวเสียงใสตามเตชิตไปด้วยทุกแห่ง เจ้าตัวเองก็แปลกใจเพราะก่อนหน้านี้เธอไม่สามารถออกไปไหนได้ ดิคอยู่ที่บ้านนั้นราวกับถูกพันธนาการไว้ แต่เมื่อพบเตชิตนอกจากการที่เขาเป็นคนพิเศษที่สามารถมองเห็นเธอ พูดคุยกันได้แล้ว เพียงคิดว่าจะไปกับเขาเธอก็สามารถออกจากบ้านนั้นและตามเขาไปได้ทุกแห่ง เสียงใสจิตใจที่เธอไม่ต้องเหงาอีกต่อไป ศรีตรังกับเตชิตไปที่สถานีตำรวจที่รับผิดชอบพื้นที่นั้น ดูเพิ่มคดีคนหายในเวลาสองปี ที่มีบุคคลลักษณะใกล้เคียงกับเสียงใส คนที่น่าสนใจคือ **เกษรา** หลานสาวคนสวยของ **ยายภา** คนงานในไร่ ที่หายตัวไปอย่างลึกลับ ชาวบ้านนิทานว่าเธอคงจะหนีตามผู้ชายไป แต่ยายภาไม่เชื่อ นางรู้จักหลานสาวของเธอดีว่าเป็นคนเรียบร้อย ไม่ใช่สาวประเภทไวไฟเหมือนวัยรุ่นทั่วไป

ศรีตรังรู้จักเกษรา เธอเล่าให้เตชิตฟังว่า **เกษรา** เป็นแฟนกับ **ตรีทศ** ผู้จัดการโรงงานแปรรูปข้าวโพด ทั้งสองคนรักกันมาก เมื่อเกษราหายไ้ ตรีทศเองก็เสียใจ ที่ร้ายกว่านั้นคือเขาดกเป็นผู้ต้องสงสัยคนแรกว่าเกี่ยวข้องกับการหายตัวไปของเธอ ตำรวจสอบปากคำเขาหลายครั้งกว่าจะเชื่อว่าเขาบริสุทธิ์ ศรีตรังพาเตชิตไปคุยกับตรีทศ เสียงใสที่ตามไปด้วยมองตรีทศเหมือนคนที่ไม่รู้จักกัน ศรีตรังกับเตชิตกลับไปแล้ว ตรีทศยังยื่นคิดถึงเกษราอย่างเศร้ารันทดอีกนาน

ข่าวการตามหาตัวเกษราของเดชิตทำให้ อ้อยใจ ร้อนใจจนทนไม่ไหว เธอกับ ศักดิ์สิทธิ์ รู้ดีว่าเกษราอยู่ที่ไหน แต่มันต้องเป็นความลับตลอดไป เมื่อศักดิ์สิทธิ์ใจเย็น อ้อยใจตัดสินใจจัดการเรื่องนี้ด้วยตัวเอง เธอมาแอบอยู่หน้าบ้านตรีทศเมื่อเห็นว่า ศรีตรังกับเดชิตกลับไปแล้ว อ้อยใจรอจนค่ำจึงเข้าไปพบตรีทศ เธอทำหน้าที่เสิร์ฟองให้แล้วบอกเขาว่า เธอฝันถึงเกษราว่ามาขอเรื่องให้ช่วย ในฝันนั้นเกษราน่าสงสารมาก หญิงสาวบอกว่าถูกทำร้ายแล้วโดนฝังอยู่ที่ไหน ตรีทศใจหาย ความรักความผูกพันที่มีต่อกันทำให้เขาสั่งอ้อยใจให้พาเขาไปที่นั่นพร้อมกับนำพลั่วไปด้วย ถึงไม่ค่อยเชื่ออ้อยใจนักแต่การไปพิสูจน์ดูก็ไม่เสียหายแล้ว อาจจะทำให้เขาช่วยเกษราด้วย

ในช่วงเวลาเดียวกันที่บ้านพักบนเนิน จู๋ ๆ เสียงใส่ก็ขอร้องให้เดชิตไปที่ท้ายไร่กับเธอ ชายหนุ่มยอมทำตาม เมื่อเดินไปได้สักระยะหนึ่งเดชิตสังเกตเห็นอ้อยใจกับตรีทศกำลังมุ่งหน้าไปทางเดียวกัน พลั่วในมือเขาทำให้เดชิตสงสัยมาก เขาปล่อยให้ทั้งสองคนผ่านไปก่อนจึงตามไปดู อ้อยใจแกล้งชี้ให้ตรีทศขุดตรงนั้นตรงนี้ ก่อนจะชี้ให้เขาขุดอีกครั้งที่ข้างโรงบำบัดน้ำเสีย เดชิตโทรศัพท์บอกศรีตรังให้ตามมาและพาคนงานมาด้วย ตรีทศขุดไปสักพักก็หยุด เขาทรุดตัวลงนั่งอย่างหมดแรงเมื่อเห็นภาพตรงหน้า โครงกระดูกมนุษย์ขาวโพลนอยู่กันหลุม ศรีตรังมาทันเวลา เธอกับเดชิตจึงช่วยกันขุดตัว ตรีทศกับอ้อยใจส่งตำรวจเสาะไปตามดูอย่างสนใจ ถ้าเดชิตคิดถูกว่าเธอคือเกษรา แล้วทำไมเธอจึงจำใครไม่ได้สักคน เวลาผ่านไป โครงกระดูกนั้นถูกขุดขึ้นมาตรวจพิสูจน์ว่าผู้ตายคือเกษราจริง ๆ

อ้อยใจถูกสอบเส้นจนยอมรับสารภาพว่า เธอกับศักดิ์สิทธิ์ไม่พอใจที่ตรีทศรักกับเกษรา ทั้งที่จริงแล้วเกษราเคยคบกับศักดิ์สิทธิ์มาก่อน ส่วนอ้อยใจก็เคยคบอยู่กับตรีทศ แล้วต่างก็เลิกรากันไป ตรีทศมีโอกาสดูพูดคุยกับเกษราย่อยครั้ง จนในที่สุดก็รักกัน ขณะที่อ้อยใจเองก็มีความสัมพันธ์ที่ลึกซึ้งกับศักดิ์สิทธิ์ ตรีทศกับเกษราเป็นคู่รักที่น่ารักเหมาะสมกันมากจนศักดิ์สิทธิ์และอ้อยใจหมั่นไส้ เกลียดชัง ทั้งที่ไม่น่าจะเกี่ยวข้องกันแล้ว ทั้งสองคนวางแผนหลอกจับตัวเกษราไปที่โรงแรมแห่งหนึ่ง ศักดิ์สิทธิ์จะข่มขืนเธอแล้วอ้อยใจจะถ่ายคลิปส่งไปเยาะเย้ยตรีทศว่า ผู้หญิงที่รักนวลสงวนตัวอย่างเกษราก็เป็นเมียของศักดิ์สิทธิ์มาก่อน ทว่าเกษราไม่ยอมง่ายๆ เธอสู้เพื่อป้องกันตัวจนสุดกำลัง จนทำให้ศักดิ์สิทธิ์กับอ้อยใจเจ็บตัว ศักดิ์สิทธิ์โกรธจนลืมตัวเขาทำร้ายเกษราแล้วบีบคอตายคามือ กลางดึกคืนนั้นทั้งสองคนจึงช่วยกันนำร่างของเกษราไปฝังไว้ข้างๆ โรงบำบัดน้ำเสียของโรงงานแปรรูปข้าวโพด กลิ่นเหม็นบริเวณโรงบำบัดกลบกลิ่นเนาของศพจนไม่มีใครสงสัย

เมื่อตำรวจตามไปจับตัวศักดิ์สิทธิ์มา ชายหนุ่มปฏิเสธเสียงแข็ง ทว่าแหวนทองคำวงเล็กที่พบบ่อยกัน หลุมกลับเป็นหลักฐานมัดตัวเขา เมื่อ พงษ์เทพ พ่อของศักดิ์สิทธิ์เห็นแหวนก็บอกตำรวจว่าแหวนวงนั้นเป็นของภรรยาเขาที่เสียชีวิตไปแล้ว ที่จริงแหวนนั้นมีเป็นคู่เพราะเป็นแหวนแต่งงาน อีกวงหนึ่งสวมติดนิ้วเขาอยู่ ส่วนของภรรยาเมื่อเธอเสียชีวิตแล้ว ถูกชายมาขอไปสวมเป็นแหวนก้อย แล้ววันหนึ่งก็มาบอกว่าหายศักดิ์สิทธิ์คือตกพูดไม่ออก เขาไม่คิดว่าแหวนวงนั้นจะหลุดตกลงไปในหลุมศพเกษราจนกลายมาเป็นหลักฐานมัดตัวเขาได้

ยายภานำโครงกระดูกเกษราไปบำเพ็ญกุศล ก่อนจะเผาตามประเพณี ในวันที่เผาศพเกษรานั้น เดชิตไม่ไปร่วมงานเขาอยากจะรอ “ส่ง” เสียงใสให้เรียบร้อย เมื่อร่างถูกเผาวิญญาณก็ควรจะไปเช่นกัน บรรยากาศน่าจะดีเมื่อเรื่องเข้าที่เข้าทาง แต่เดชิตกับเสียงใสกลับไม่มีความสุข เขาและเธอคุ้นชินที่จะมีกันและกันเสียแล้ว งานศพเสร็จไปหลายวันแล้วแต่ไม่มีอะไรเกิดขึ้นตามที่เดชิตคิด พี่สาวเสียงใสยังคงอยู่กับเขาเหมือนเดิม ชายหนุ่มไปพบยายภานที่บ้านเขาอยากรู้ว่ามันคิดขัดตรงไหน เสียงใสตามไปด้วย เมื่อเดชิตเห็นรูปเกษราเขาก็ได้คำตอบเพราะไม่เหมือนกันเลยสักนิด เสียงใสไม่ใช่เกษรา ชายหนุ่มปรายตามองเสียงใสดูๆ เมื่อเธอพูดอย่างดีใจว่าเธอจำได้แล้ว ในวันที่เกิดเรื่องเกษรานี้เองที่มากบอให้เธอพาเดชิตไปที่ท้ายไร่ ออกจากบ้านยายภานแล้ว ชายหนุ่มจึงมีโอกาสดามเสียงใสว่า ทำไมไม่บอกตั้งแต่วันนี้ว่ามีคนมาตามให้ไปที่นั่น เสียงใสตอบเสียงเบาว่าเธอไม่รู้ว่าเกษราตายแล้ว เข้าใจว่าเป็นสาวคนงาน ถ้ารู้ว่าเป็นพี่เธอไม่ยอมพูดด้วยแน่นอน เพราะเธอกลัวพี่มาก เดชิตอดหัวเราะไม่ได้ พี่กลัวพี่ก็มีด้วย

เวลาผ่านไป เดชิตต้องคิดหาทางช่วยเสียงใสต่อไป เขาปล่อยให้ศรีตรังเข้าใจว่า เสียงใสไปแล้วเมื่อจบเรื่องเกษรา ทั้งที่พี่สาวเสียงใสก็ยังอยู่ใกล้ๆ เขานั้นเอง วันหนึ่งหนังสือพิมพ์ลงข่าวของนักแสดงสาวสวยชื่อ เจนจิรา ถูกตำรวจจับเพราะขับรถเร็ว เสียงใสชะโงกหน้ามาดูรูปจากหนังสือพิมพ์ในมือเดชิต แล้วพูดอย่างดีใจว่ารู้จักผู้หญิงคนนี้เพราะเป็นเพื่อนเธอ แต่ชื่อ ชลธิดา ไม่ใช่เจนจิรา ชายหนุ่มดีใจที่มีช่องทางให้สืบหาตัวตนของเสียงใสอีกครั้ง เขาตัดสินใจกลับกรุงเทพฯ ทันที

ขับรถออกจากกรีสมอเตอร์ได้ไม่กี่ไครล์ เสียงไซก็บอกให้เขาจอดรถ เธอลงจากรถเดินเร็ว ๆ ลงไปข้างทางซึ่งเป็นที่ดินกว้างก่อนข้างรถ เมื่อเดินตามลงไปเธอก็บอกให้เขาช่วยเธอหาของสำคัญชิ้นหนึ่งที่เป็นของเธอ ช่วยกันหาอยู่นานกว่าเสียงไซจะชี้ให้เขาขุดพื้นดินตรงหน้า ชายหนุ่มใจหายเมื่อคิดว่าอาจจะเป็นเหมือนกับเพชรที่ตามคนมาขุดกระดูกของตัวเอง ขุดลงไปไม่กี่ไครล์ก็พบพระพุทธรูปองค์เล็กๆ อดกรอบพลาสติกสำหรับร้อยสร้อยห้อยคอองค์หนึ่ง เสียงไซตั้งใจมากบอกว่าพระองค์นั้นเป็นของเธอ และจำได้ว่าเธอเคยสวมสร้อยพร้อมพระองค์นี้ติดตัวเสมอ เธอนิ่งฟังอย่างสนใจว่าเธอจะจำอะไรได้อีกบ้างว่า ไม่มีอะไรเพิ่มเติมนอกจากนี้

ค่ำแล้วเมื่อเดินกลับบ้าน เสียงไซรู้สึกเงินอายุที่จะต้องมาอยู่บ้านเดียวกับเขา ชายหนุ่มมองแสงสีชมพูอ่อนที่ฟุ้งรอบตัวเธอ เขาได้ว่าเธอคงอายุจึงแกล้งถามว่าเธออายุอะไร เสียงไซปฏิเสธแต่แสงสีชมพูนั้นก็กลับมีสีเข้มมากขึ้นจนเดินอดหัวเราะไม่ได้ เขาเองก็ไม่เข้าใจว่าทำไมเขาถึงเห็นแสงสีพวกนั้นและรู้ด้วยว่ามันหมายถึงอะไร เธอนิ่งฟังเสียงไซรอข้างล่างขณะที่เขาขอตัวไปอาบน้ำข้างบน หญิงสาวเดินวนดูรอบห้องก่อนจะกลับมานั่งที่เก้าอี้ เด็กชายคนหนึ่งอายุประมาณ 10 ขวบ เดินลงมาจากข้างบน เดินเข้ามาหาและลงนั่งคุยด้วย เสียงไซแปลกใจที่แกมองเห็นเธอด้วย แกบอกว่าพ่อแกชื่อเดวิด ส่วนแม่นั้นตายไปนานแล้ว เด็กชายพูดต่ออย่างน่าสงสารว่าพ่อเดวิดมักจะลืมแกทิ้งไว้บ้านเสมอ แกบอกเสียงไซว่าแกอยากมีแม่ คุยกันอีกสองสามคำเด็กน้อยเดินกลับไปข้างบนบ้าน ไม่นานนักเดวิดก็กลับลงมา เสียงไซถามถึงเด็กชายว่าทำไมไม่ลงมาด้วยกัน ชายหนุ่มไม่เข้าใจว่าเธอพูดถึงใคร ในเมื่อทั้งบ้านนี้มีเขาอยู่คนเดียว เสียงไซจึงบอกว่าเธอพบกับลูกชายของเขาแล้ว แกเพิ่งกลับไปข้างบนเมื่อครู่เอง

เดวิดเอนตัวฟังเบาะเก้าอี้อย่างหมดแรง สีหน้าเครียดเขม็งอย่างน่ากลัว เสียงไซใจไม่ดีเธอไม่เคยเห็นเขาเป็นอย่างนี้มาก่อน ชายหนุ่มนั่งอย่างนั้นครู่ใหญ่ก่อนจะเล่าว่า เขาแต่งงานมีครอบครัวตั้งแต่เรียนจบใหม่ ๆ ภรรยาของเขาชื่อ พิมพ์ลดา และเป็นเพื่อนกับศรีตรัง แต่งงานกันได้ไม่กี่ปี เธอก็ถูกคนร้ายฆาตกรรมฆ่าตายพร้อมลูกในท้อง โดยที่เขาไม่มีโอกาสได้เห็นหน้าแกเลยด้วยซ้ำ เสียงไซสงสารและเห็นใจเขามาก เธอพยายามปลอบเขาทั้งที่ตัวเองกำลังร้องไห้อย่างน่าสงสาร

วันรุ่งขึ้นเดชิตถูกตามตัวให้เข้าที่ทำงาน ชายหนุ่มหงุดหงิดเมื่อผู้กำกับเสนาสั่งให้เขาวางมือจากคดีเสียดงคราม และให้ส่งมอบข้อมูลให้ ร.ต.อ.พอล ซึ่งจะมาทำงานแทนเขา เดชิตรู้สึกคุ้นหน้าเหมือนเคยรู้จักมาก่อน แต่สายตาของตำรวจหนุ่มหล่อมาดเข้มชื่อพอล ที่มองเขามันเหมือนเป็นคู่อริกันมากกว่าจะเคยเป็นเพื่อนกัน เดชิตไปพบนายตำรวจรุ่นพี่อีกคนเพื่อให้ช่วยเสกซ์ภาพของเสียดงคราม โดยที่เขาเป็นคนอธิบายลักษณะหน้าตาของนางแบบจำเป็นที่ยืนอยู่ใกล้ ๆ ไม่นานนักก็ได้ภาพของเธอ คืนนี้เขาจะไปพบเจนจิราที่ผับแห่งหนึ่งตามที่ได้ข้อมูลจาก ธารณ เพื่อนสนิทอีกคนหนึ่ง ซึ่งเตือนเขาว่าให้ระวังตัวให้มาก เพราะมีข่าวว่าเจนจิราเป็นผู้หญิงคนใหม่ของเสียดงคราม

เสียดงคราม หรือ เดนิส หยาง พ่อค้ายาเสพติดชาวจีนรายใหญ่ที่มีอิทธิพลมาก เขาเข้ามาทำธุรกิจอสังหาริมทรัพย์ในเมืองไทยเพื่อหาทางฟอกเงินที่ได้จากการค้ายา เดนิส หยางต้องการได้สัญชาติไทยจึงจ้างปรกเดือน พนักงานสาวสวยในบริษัทให้แต่งงานกับเขา ปรกเดือนยอมตกลง เงินค่าจ้างนั้นมากพอที่จะส่งให้ปรายดาว น้องสาวคนเดียวไปเรียนต่อต่างประเทศได้อย่างที่ต้องการ พ่อแม่ของทั้งคู่เพิ่งตายไป ปรกเดือนจึงต้องดูแลน้องสาวแทน ซึ่งเธอก็เต็มใจ พี่น้องสองคนนี้รักกันมาก เหตุผลสำคัญอีกอย่างที่ทำให้เธอแต่งงานกับเดนิสคือ เธอรักเขา ปรกเดือนรักเดนิสตั้งแต่ครั้งแรกที่เห็นเขา ทั้งที่ในตอนนั้นเดนิสจะยังไม่รู้จักเธอเสียด้วยซ้ำ เมื่อเดนิสต้องการแต่งงานกับผู้หญิงไทย เขาเลือกคนที่เหมาะสมอยู่นานจนกระทั่งพบปรกเดือน เขาจึงตัดสินใจแต่งงานกับเธอ ปรกเดือนสวยและแสนดีจนทำให้เดนิสรักเธอได้ไม่ยากนัก แม้เขาจะมีผู้หญิงหลายคนแต่ก็รู้กันว่าปรกเดือนคือคนที่เดนิสรักที่สุด

เวลาผ่านไป เมื่อปรายดาวเรียนจบเธอเดินทางกลับประเทศไทย เธอชวนน้ารักจนไปสะดุดตาหุ้นส่วนคนหนึ่งของเดนิส เขามาเจรจาขอซื้อปรายดาวกับเดนิส เมื่อเดนิสบอกปรกเดือนให้ไปคุยกับน้องสาว เธอโกรธมากและพยายามหาทางช่วยปรายดาวให้หนีไป แล้ววันนั้นปรายดาวก็ขับรถไปเกิดอุบัติเหตุรุนแรงจนทำให้เธอไม่รู้สีกตัวอีกเลยหลับเป็นเจ้าหญิงนิทรา ปรกเดือนเสียใจมากโทษว่าเป็นความผิดของเดนิส เธอหมางเมินเขาและหันไปทุ่มเทดูแลน้องสาวคนเดียวอย่างดีที่สุด สองปีผ่านไป ปรกเดือนไม่เหนื่อยหรือท้อใจ เธอมั่นใจว่าวันหนึ่งปรายดาวจะตื่นขึ้นมาและหายเป็นปกติ

การสืบหาตัวตนของเสียงใสทำให้เดวิดต้องเข้าไปเกี่ยวข้องกับคดีเสียชีวิตสงครามอีกจนได้ เมื่อเขาตามเจนจิราไปที่ผับ หาโอกาสดีสนิท จนเธอยอมให้เขาไปส่งเธอที่อพาร์ทเมนต์ ก่อนที่เธอจะลงจากรถ เดวิดหยิบภาพเสกซ์ของเสียงใสมาขอลายเซ็นจากเจนจิรา โดยบอกว่าเป็นคาราคนโปรด เจนจิราตกใจมากเมื่อเห็นรูปราวกับกลัวอะไรสักอย่าง เธอรีบเซ็นให้อย่างขอไปที ลงจากรถได้ก็แทบจะวิ่งเข้าไปในอพาร์ทเมนต์ หญิงสาวรีบโทรศัพท์บอกเดวิดว่ามีผู้ชายรูปปรายดาวมาถามกับเธอ

วันต่อมาเดวิดหงุดหงิดเมื่อสังเกตได้ว่า มีชายฉกรรจ์สามสี่คนกำลังสะกดรอยเขา เขาคิดว่าคงเป็นผลจากการที่เขาไปพบเจนจิรา ชายหนุ่มจึงขับรถไปเฝ้าสังเกตการณ์ที่หน้าอพาร์ทเมนต์ที่เธอพัก พวกนั้นตามมาจริงๆ เดวิดจึงให้เสียงใสไปแอบฟังว่าพวกมันจะทำอะไร เขาคงยิ้มไม่ได้เมื่อคิดถึงเสียงใส สายลับล่องหนของเขา ทว่าครู่เดียวเดวิดก็ต้องอารมณ์เสียเมื่อเห็นพอลกำลังเดินมาที่รถ เขาก็มัวตัวลงพูดกับเดวิด เสียงเข้มนๆ ให้รีบไปจากที่นี่และเลิกยุ่งกับเรื่องนี้ได้แล้ว ก่อนที่เขาจะรายงานให้ผู้กำกับเสนารู้ พอลก็ยาว ๆ กลับไปแล้ว

เดวิดสตาร์ทรถแล้วขับออกมาทันทีด้วยอาการกระแทกกระทั้น เขากำลังโมโหมาก นึกอยากก้าวขึ้นมาทันทีว่าพอลเป็นใคร ทำไมจึงตามวุ่นวายกับเขานัก เดวิดโกรธจนลืมเสียงใส จนกระทั่งได้ยินเธอถามว่าเกิดอะไรขึ้น เขาไม่ตอบแต่กลับให้เธอเล่าว่ารู้อะไรมาบ้าง คำตอบคือไม่รู้ว่าพวกนั้นคุยอะไรกันและหมายถึงอะไร จู้ ๆ รถของเขาก็ถูกชน คู่กรณีเป็นกลุ่มวัยรุ่นที่พูดจาขี้โมโหทำทนายเดวิดจนเขาทนไม่ไหว ชกต่อยกับพวกมันจนได้ เสียงใสโกรธที่ช่วยเขาไม่ได้ มือเธอที่พยายามจับตัวพวกนั้นทะลุผ่านตัวมันไปหมด เธอหยิบจับสัมผัสนอะไรไม่ได้เลย ชกต่อยซุลมุนครู่ใหญ่ พวกมันเริ่มล่าถอยแต่แล้วจู้ ๆ เดวิดก็ถูกใครคนหนึ่งใช้ไม้ฟาดที่ศีรษะอย่างแรงจนสลบ เขาถูกกลุ่มคนร้ายลากตัวขึ้นรถออกไปจากที่นั่นทันที เสียงใสแทรกตัวเข้าไปกอดประคองเดวิดพยายามเช็ดเลือดให้เขาแต่มันไม่มีประโยชน์อะไรเลย

เดวิดถูกนำตัวไปที่โรงส้วมแห่งหนึ่ง มีคนร้ายอีกกลุ่มรออยู่แล้ว เดวิดถูกลากตัวไปมัดไว้แน่น พวกมันรอเวลาที่เขาฟื้นเพื่อจะได้รุมทำร้ายให้สนุกมือ เสียงใสคิดหาทางช่วยเดวิด เธอจะปล่อยให้เขาตายไม่ได้ หญิงสาวหลับตาคิดถึงศรีตรัง ลืมตาอีกครั้งเธอมาอยู่ที่ห้องอาหารในอาคารรับรองของไร่สุขศรีตรัง เสียงร้องอย่างตลกใจของจู้ทำให้เสียงใสรู้ว่านางมองเห็นเธอ เสียงใสดีใจที่ศรีตรังกับตรีทศอยู่ที่นั่นด้วย เธอทั้งปლობทั้งขู่จู้อยู่นานกว่านางจะยอมเป็นล่ามพูดตามเธอบอกให้ศรีตรังรู้ว่าเดวิดกำลังอยู่ในอันตราย

หญิงสาวไม่ลังเลที่จะรีบไปช่วยเพื่อนสักคนเดียว ศรีตรังคว้าปืนคู่ใจ แล้วจึงหยิบอีกกระบอกส่งให้ ศรีทศ เธอสั่งให้จู้รีไปด้วยเพราะต้องคอยเป็นล่ามพูดแทนเสียงใสเพื่อบอกทางนั่นเองและด้วยความช่วยเหลือของ ธากรณ์ ศรีตรังจึงหาโรงสีร้างนั้นพบ ส่วนเดวิดถูกพวกมันใช้น้ำสาदन้าจนต้องฟื้น คนแรกที่เขาเห็นหน้าคือนายเจียง พ่อค้ายาค้าวร้ายคู่ริของเขานั่นเอง เดวิดเจ็บระบมไปทั้งตัวแต่น้อยกว่าเจ็บใจที่พลาดท่าถูกศัตรูจับมาได้ เจียงสั่งให้ลูกน้องซ่อมเขาอย่างระมัดระวัง แผนล่อซื้อยาของเดวิดทำให้เจียงเสียเครดิต เสียชื่อในวงการค้ายา ทันทีที่ถูกปล่อยตัวเขาก็วางแผนล้างแค้นทันที จนกระทั่งได้ตัวเดวิดมาในวันนี้

ศรีตรัง กับ ศรีทศ ลอบเข้าไปในโรงสี ภาพที่เพื่อนโดนรุมซ่อมทำให้ศรีตรังทนไม่ไหว เธอกับ ศรีทศบุกลุยเข้าไปช่วยเดวิดโดยไม่รอธนากรณ์ที่กำลังตามมาพร้อมตำรวจอีกหลายนาย ศรีตรัง ศรีทศ เดวิด โชคดีที่ตำรวจมาทันเวลา พวกนายเจียงเผ่นหนีไปคนละทิศละทาง เดวิดถูกนำตัวส่งโรงพยาบาลทันที

ในช่วงเวลาวิกฤตและวุ่นวายนั้น ปรายดาวที่หลับนิ่งไม่รู้ตัวมานาน เกิดอาการชักเกร็งเป็นระยะ ๆ และรุนแรงขึ้นอย่างน่ากลัว จนปรกเดือนต้องรีบนำตัวเธอส่งโรงพยาบาล ธนากรณ์ มองตามปรกเดือนที่เดินเกือบเป็นวงตามเตียงผู้ป่วยไปที่ลิฟต์ เขาจำได้ว่าผู้หญิงที่นอนอยู่บนเตียงคือ ผู้หญิงในภาพเสกซ์ที่เดวิดเคยนำมาให้ดู เขาหาทางหาข้อมูลเพิ่มเติมทันที ในช่วงเวลาเดียวกัน เสียงใสที่อยู่ฝ้าเดวิดในห้องพิเศษรู้สึกแปลก ๆ เหมือนเมื่อครั้งที่เธอพบพระพุทธรูปองค์นั้น เธอเดินออกไปจากห้อง และเห็นปรกเดือนเดินเข้าประตูห้องที่ไม่ห่างจากห้องนี้นัก เสียงใสจำได้ว่าเป็นพี่สาวของเธอนั่นเอง จึงเดินไปที่ห้องนั้นชื่อ ปรายดาว ที่ติดไว้หน้าห้องทำให้เสียงใสรู้สึกคุ้นเคย เธอเดินผ่านประตูเข้าไปยืนข้างเตียงคนไข้แล้วนั่งไป ปรายดาว เหมือนกับเธอเหลือเกิน

รุ่งขึ้นพอลมาพบเดวิดเพื่อสอบถามคำ เขาต้องรับผิดชอบคดีนี้ด้วย พอลหนักใจเมื่อเดวิดไม่ยอมให้ความร่วมมือ นอกจากไม่ให้รายละเอียดแล้วยังกวนประสาทอีกต่างหาก พอลกำลังจะกลับเมื่อศรีตรังเข้ามาในห้อง ทั้งคู่ชะงักไปครู่หนึ่ง เมื่อเห็นหน้าและสบตากันซัด ๆ ชายหนุ่มเป็นฝ่ายได้สติก่อน พอลจึงรีบออกจากห้อง ขณะที่ศรีตรังผลุนผลันตามเขาออกมาเช่นกัน เธอวิ่งมาขวางหน้าเขา ทำทางเธอดีใจมากที่พบเขา ศรีตรังเรียกเขาอย่างมั่นใจว่า พี่เพชร แต่พอลปฏิเสธอย่างสุภาพ ห่างเหิน ก่อนจะรีบเดินจากไป เธอมองตามเขาจนลับตา ก่อนจะกลับเข้าไปที่ห้องเดวิด เขากถามทันทีว่าเกิดอะไรขึ้น ศรีตรังตอบเพียงว่า พี่เพชร เดวิดจำได้ทันทีว่าทำไมเขาถึงรู้สึกคุ้นหน้าพอลนัก

ศรีตรังหลบออกมานั่งคิดคนเดียว ถึงจะผ่านไปนานเป็นสิบปีเธอก็จำพี่เพชรได้ เขาเป็นรักครั้งแรกของเธอ พบกันตั้งแต่เรียนมหาวิทยาลัยเขาเป็นรุ่นพี่ที่ น่ารัก ใจดีกับน้อง ๆ ไม่โหดเหมือนคนอื่น ๆ มาดนิ่ง พูดน้อยค่อนข้างขรึมกลับทำให้น้อง ๆ เกรงใจ ศรีตรังอมยิ้มเมื่อคิดถึงวันแรกที่เพชรกล้าเข้ามาพูดคุยด้วย หลังจากที่แอบมองมาหลายวัน เพชรพยายามเป็นที่ที่ดีแม้ว่าบ่อยครั้งที่เขาแสดงออกชัดเจนว่าเป็นห่วงหรือห่วงน้องศรีตรังมากไปหน่อย เพชรกับเดชิตไม่ถูกกันเลย เขาไม่ชอบที่เธอสนิทสนมกับเดชิตมากจนเหมือนจะรู้จักรู้ใจกันไปทุกเรื่อง

ส่วนเดชิตไม่พอใจที่เพชรเข้ามาวุ่นวายกับเพื่อนสาวเกินกว่าการเป็นรุ่นพี่รุ่นน้องคนอื่น ๆ ความสนิทสนมระหว่างเดชิตกับศรีตรังทำให้เพชรระแวง วันหนึ่งเขา จึงสารภาพกับน้องศรีตรังว่าเขารู้สึกกับเธอมากกว่าการเป็นรุ่นพี่รุ่นน้อง ศรีตรังเองก็เต็มใจที่จะเป็นมากกว่ารุ่นน้อง สำหรับเขาเช่นกัน เพชรกับเธอคุยกันรู้เรื่องเข้าใจกันทุกอย่างยกเว้นเรื่องเดียวคือ เดชิต เขาไม่ยอมรับว่า เดชิตเป็นเพื่อนตายของเธอ เมื่อเพชรเรียนจบ พ่อกับแม่ให้เขาไปเรียนต่อต่างประเทศ ก่อนเดินทางเพชรพาศรีตรังไปเที่ยวด้วยกันจนค่ำ เดชิตไม่ไว้ใจเพชรอยู่แล้วจึงแอบตามดูไปเรื่อย ๆ เมื่อเห็นเพชรเดินประคองศรีตรังที่เดินเซเหมือนคนเมาออกมาจากผับแห่งหนึ่ง เดชิตหมดความอดทนเขาเข้าใจว่าเพชรมอมเหล้าเพื่อนสาวเพื่อหวังรวบรัดเธอให้เป็นของเขาก่อนที่จะไปเมืองนอก

เดชิตดึงศรีตรังออกจากอ้อมกอดเพชรแล้วจึงชกต่อเขาแรงจนแทบสลบโดยไม่ฟังเสียงห้ามของศรีตรังเลย เรื่องวันนั้นเป็นการเข้าใจผิดแท้ๆ เพชรบอบช้ำจนต้องเข้าโรงพยาบาล เมื่อศรีตรังไปเยี่ยมเขาขึ้นคำขาดให้เธอเลือกระหว่างเขากับเดชิต เธอปฏิเสธแล้วรีบกลับ และจากวันนั้นศรีตรังไม่มีโอกาสได้พบเพชรอีกเลย เขาไปเรียนต่อต่างประเทศแล้วหายเงียบไป ศรีตรังข่มใจใช้ชีวิตตามปกติ มุมนะทำงานเพื่อให้ลืมเขา ทั้งที่รู้ดีแก่ใจว่าเธอทำไม่ได้ เธอยังรักเพชรและรอเขากลับมาเสมอ เมื่อพบพอล เธอมั่นใจว่าเขาคือพี่เพชร แต่เขากลับปฏิเสธ ศรีตรังได้แต่สงสัยว่าเกิดอะไรขึ้น หญิงสาวอยู่เฝ้าเดชิตมีความหวังลึก ๆ ว่าอาจจะมีโอกาสได้พบพอลอีกแต่เขาก็ไม่กลับมาอีกเลย

ตลอดเวลาที่นอนป่วยอยู่หลายวัน เชซิดแปลกใจว่าเสียงใสหายไปไหน เขาอยากขบใจเธอที่
 อดสำห้ไปตามศรีตรังมาช่วยเขาจนได้ ชายหนุ่มอดขี้มไม่ได้เมื่อคิดถึงคำพูดเพื่อนสาวที่เล่าวีรกรรมของ
 เสียงใสอย่างตื่นเต้น เชซิดดูทานออกมาอย่างตกใจเมื่อจู่ๆเสียงใสก็ปรากฏตัวขึ้นมา ท่าทางเธอหม่นเศร้า
 เสียงใสขอให้เขาเก็บพระในกรอบพลาสติกของเธอไว้เป็นที่ระลึก เพราะเธอไม่รู้ว่าจะเกิดอะไรขึ้นกับเธอ
 ต่อไป เสียงใสพาเขาไปที่ห้องปราชดาว เชซิดเข้าใจทันทีเมื่อเห็นเธอ เสียงใสบอกว่าเธอพยายามอย่างยิ่งที่จะ
 กลับเข้าร่างแต่ไม่สำเร็จ เสียงใสเดินไปลี้มตัวลงนอนทับกับร่างปราชดาว เห็นเป็นภาพหล่้อมซ้อนกันอยู่
 อย่างน่าแปลกใจ เสียงใสพูดเศร้า ๆ ว่าเธอคงต้องลอยอยู่อย่างนี้ตลอดไป เชซิดคิดถึงสิ่งที่จะเชื่อมวิญญาณกับ
 ร่างกายเข้าด้วยกัน ชายหนุ่มถอดสร้อยที่คล้องพระของเสียงใสออกแล้วสวมไว้กับปราชดาวทันที เขาแทบ
 ไม่เชื่อสายตาเมื่อภาพเสียงใสที่ซ้อนอยู่กับปราชดาวหายไป เชซิดจับมือเธอมากุมไว้ พลังมองเห็นเธอแทบ
 ไม่กระพริบตา เขาอยากเห็นเวลาเธอลืมตาตื่นขึ้นมาและอยากให้เธอเห็นเขาเป็นคนแรก ทว่ารออยู่นานก็ไม่มี
 อะไรเกิดขึ้น เจ้าหญิงนิทราไม่ตื่นเสียที เชซิดโน้มตัวลงจูบเธอหวังให้รู้สึกตัว เขาถอนใจเมื่อปราชดาวยังคง
 ไม่รู้สึกตัว ชายหนุ่มตัดสินใจกลับไปห้องก่อนที่จะมีใครมาพบเขาที่นี่

เชซิดบอกไม่ถูกว่าดีใจหรือเสียใจที่ไม่พบเสียงใสอีกเลย จนกระทั่งเขาออกจากโรงพยาบาล ศรีตรัง
 พยายามติดต่อขอพบกับพอล เพื่อจัดการปัญหาที่ค้างคาใจ แต่กลับกลายเป็นว่าต้องผัดใจกันมากขึ้น
 ธนากรณ์และจำรงลูกน้องคนสนิทหาข้อมูลประวัติของปราชดาวตามที่เชซิดต้องการ ข้อมูลที่ได้มาเกี่ยวพัน
 ถึงพอล ปรกเดือนและเคนิส อย่างไม่น่าเป็นไปได้ เมื่อเชซิดได้ข่าวว่าเคนิสกำลังจะส่งมอบยาเสพติดจำนวน
 มากให้กับลูกค้าที่สวนผลไม้แห่งหนึ่ง เขากับธนากรณ์และจำรงจึงตามไปซุ่มดู เชซิดดีใจมากที่เห็นพอลอยู่
 ในกลุ่มนั้นด้วย ธนากรณ์ถ่ายภาพไว้ได้ชัดเจน ไม่นานนักเคนิสก็มาถึง การซื้อขายเริ่มต้นขึ้น แต่ยังไม่
 เรียบร้อยพวกนั้นก็ต้องหนีกันวุ่นวาย เมื่อตำรวจหลายสิบนายเข้ามาล้อมจับ เชซิดรีบตามเคนิสที่หัวกระเป่า
 เงินหนีไปทางประตูหลังสวน แต่ปรกเดือนเข้ามาขวางไว้ เธอขอร้องให้เขาหนีไปกับเธอและลูก เขาคว่าแขน
 เธอให้หนีไปด้วยกัน แต่ปรกเดือนขึ้นตัวไว้ เคนิสชะงักเมื่อหันมาเห็นปืนในมือเธอ ปรกเดือนพูดเสียงเย็นว่า
 เขาต้องตายพร้อมเธอกับลูกเพื่อจะได้หนีไปมีชีวิตรใหม่ด้วยกัน เธอยิงเคนิสทันที เชซิดกับศรีตรังรีบเข้ามา
 แย่งปืนก่อนที่ปรกเดือนจะฆ่าตัวตาย เคนิสบาดเจ็บสาหัสเสียชีวิต ศรีตรังเสียใจมากเมื่อเห็นว่าพอลถูกจับ
 เวลาสิบปีเปลี่ยนให้พี่เพชรคนดีของเธอเป็นคนเลวไปแล้ว

เดชิตถูกผู้กำกับเสนาเรียกพบด่วน เขาโดนท่านตำหนิติที่ไม่ยอมวางมือจากคดีเสียชีวิตสังกรรม แต่เขาก็มีส่วนช่วยให้คดีนี้จบลง เดชิตแปลกใจจนพูดไม่ออกเมื่อเห็นพอลเดินเข้ามาในห้องนั้นด้วย พอลควรจะอยู่ในห้องขังไม่ใช่ที่นี่ ผู้กำกับเสนาจึงอธิบายยื้มๆ ว่า พอลทำงานให้ตำรวจสากล เขาแฝงตัวอยู่กับกลุ่มของเดนิสมหาหลายปีและที่ต้องปลอมเป็นตำรวจไทยก็เพื่อให้เดนิสไว้วางใจนั่นเอง

เรื่องซุลมุนวุ่นวายเมื่อเดชิตมาเยี่ยมปราชดา หึงสาวยังหลับตาพริ้มบนเตียงแต่สีหน้าสคลไสขึ้น ชายหนุ่มโน้มตัวลงกำลังจะขโมยจูบแก้มเจ้าหญิงนิทรา เขาผงะออกเมื่อปราชดาลืมตาขึ้น เดชิตดีใจมากแต่เธอกลับร้องไห้คนช่วย เขาพยายามเรียกเธอว่าเสียงใสเพื่อเตือนความจำ ปราชดา มองเขาอย่างหวาดกลัว เดชิตอยากจะบ้าเมื่ออยู่ ๆ พอลก็เปิดประตูเข้ามา เขาตรงเข้าไปกอดปราชดา อย่างปลอบใจ เธอกอดเขาแน่นอย่างกลัวจริง ๆ เดชิตจึงเดินออกจากห้องอย่างโกรธ ๆ เสียงใส พ้นขึ้นมาในร่างปราชดาแต่จำเขาไม่ได้ ที่ร้ายกว่านั้นพอลเข้ามาขู่เรื่องนี้อีกจนได้ ชายหนุ่มแค้นใจพูดไม่ออกเมื่อพอลตามมาบอกว่าปราชดาเป็นคู่รักของเขา พอลขอให้เขาเลิกวุ่นวายกับเธอได้แล้ว

เดชิตขับรถออกจากโรงพยาบาลอย่างโกรธจัด จนรถของเขาโดนรถบรรทุกขนาดใหญ่ชนอย่างแรง ศรีตรังตามมาเยี่ยมเพื่อน เธอบ่นเรื่องที่เขาสอซ้อเจ็บตัวบอยเหลือเกิน แต่เมื่อเดชิตเล่าเรื่องพอลและการทำงานของเขาให้ฟัง ศรีตรังดีใจที่พี่เพชรเป็นคนดี ความดีใจหายไปทันทีเมื่อเดชิตพูดต่อว่า พอลเป็นคู่รักของปราชดา ชายหนุ่มสรุปให้เพื่อนสาวฟังสั้นๆ ว่า เสียงใสก็คือวิญญาณของปราชดา เขารักเสียงใส พอลไม่ควรจะมายุ่ง เพราะฉะนั้นศรีตรังต้องช่วยเขาวางแผนฟื้นความจำให้ได้ พี่เพชรจะได้กลับมาหาน้อง ศรีตรังและปราชดา ก็ควรจะอยู่กับเดชิต

ปราชดาต้องทำกายภาพบำบัดอยู่หลายเดือนกว่าจะเดินได้เป็นปกติ เธอเสียใจเมื่อรู้เรื่องปรกเดือน ปราชดาไปเยี่ยมพี่สาวบ่อย ๆ เพื่อให้กำลังใจ ปรกเดือนใกล้คลอดเต็มที แต่เธอก็มีความสุขที่จะมีลูกตัวแทนของเดนิส ปราชดาชวนพอลไปเที่ยวที่ไร่สุขศรีตรัง ชายหนุ่มเข้าใจว่าเธอจำทุกอย่างได้แล้ว แต่ไม่ใช่ ปราชดาได้แฟนพิบประชาสัมพันธ์ของไร่นี้ส่งมาที่บ้านจนอยากจะไปเที่ยว ส่วนพอลแม้จะปฏิเสธกับศรีตรังว่าเขาไม่ใช่พี่เพชร แต่เขาก็หลอกตัวเองไม่ได้ว่าเขาเป็นใคร การเดินทางไปไร่สุขศรีตรังครั้งนี้จะเป็นครั้งสุดท้ายที่เขาจะได้พบน้องศรีตรังก็ได้

เมื่อทั้งสองคนเดินทางมาถึงไร่ แผนการฟื้นความจำของเดวิดและศรีตรังก็เริ่มขึ้น ศรีตรังต้อนรับพอลเหมือนลูกกำคนอื่น ๆ เธอทำเหมือนเพิ่งรู้จักกันครั้งแรก ก่อนข้างไว้ตัวและหมางเมินจนพอลหงุดหงิดทุกอย่างดำเนินไปตามแผน ศรีตรังทำให้พอลยอมรับว่าเขาคือพี่เพชรและกลับมาหาเธอจนได้ สิบปีไม่ทำให้เขาลืมน้องศรีตรังคนนี้เลยเขายังรักเธอ ส่วนเดวิดก็ทำให้ปราชดาจำเสียงใสและเรื่องราวระหว่างเขากับเธอได้เช่นกัน แผนการของเดวิดและศรีตรังเพื่อนสนิทคู่นี้สำเร็จลงด้วยดี

ใครทำกรรมอะไรไว้...กรรมที่ทำมันปิดได้ไม่มีผิดหรือ!

ประเด็นที่ได้จากเรื่องนี้ที่โดนๆ เลยก็คือ... ความเร็วที่ทำได้ แม้จะพยายามปิดบังไว้เท่าไร แต่สักวันหนึ่งก็จะตามกลับมาเอาคืน เหมือนกับความเลวคั่งที่ตัวละครหลายๆ ตัวในเรื่องนี้ได้ทำและปกปิดไว้ ไม่ว่าจะเป็นการฆ่าข่มขืนเกษรา หรือการค้ายาเสพติด เป็นต้น แม้เวลาจะผ่านไปนานแค่ไหน ความผิดที่ตามติดตัวก็ยังคงอยู่ ร้ายไปกว่านั้น... ความจริงก็ค่อยๆ เปิดเผยด้วย ในที่สุด คนโทษก็ได้รับโทษ

ไม่มีใครหนีสิ่งที่ตัวเองทำไว้ได้พ้น และ ความลับไม่มีในโลก

หากไม่ยอมอยู่อย่างว่าวุ่น กังวล หวาดกลัวความคิดที่ตัวเองก่อไว้ ก็ให้มันทำความดี มีคุณธรรมในการดำเนินชีวิต เพื่อให้ชีวิตในแต่ละวันมีแต่ความสุขนั่นเอง